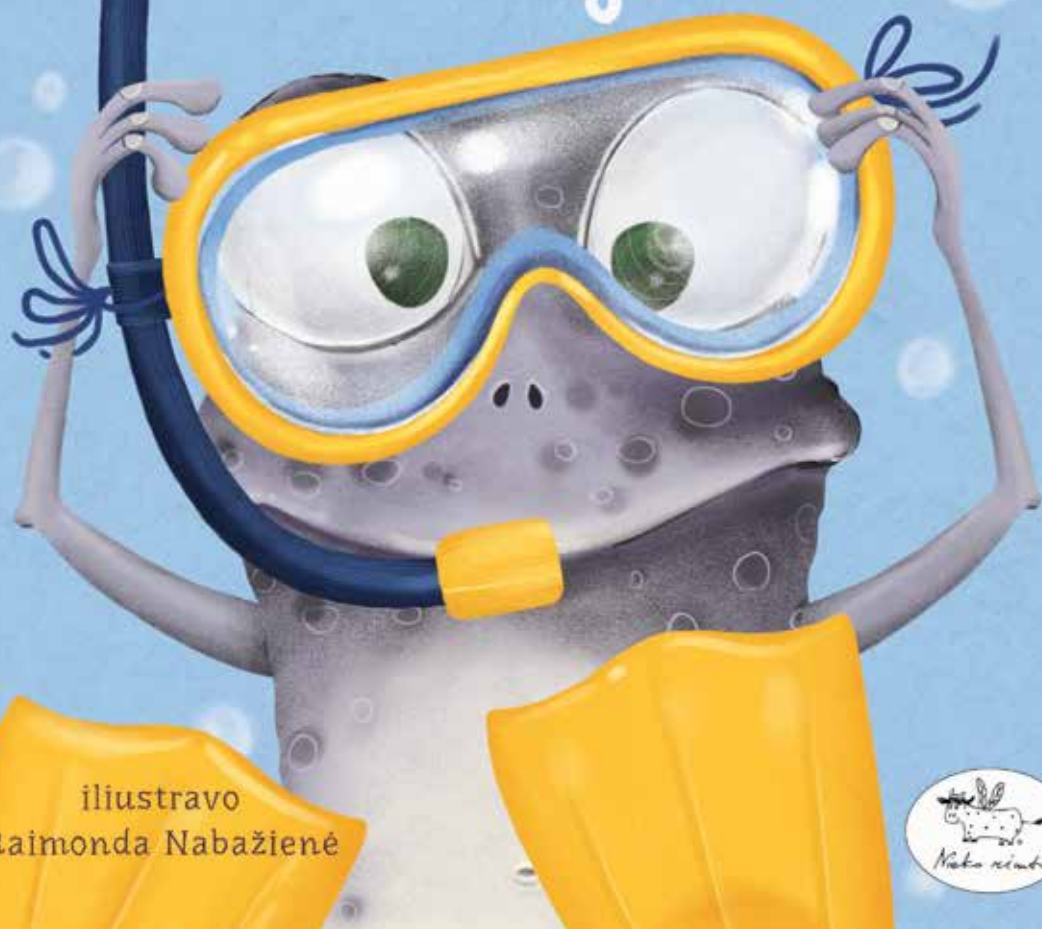

Virgis Šidlauskas

SLAPTOJI

„KORNELIJALS VAN DREBELIO“

≡ MISIJA ≡

ilustravo
Raimonda Nabažienė

SLAPTOJI

„KORNELIJ AUS
VAN DREBELIO“
MISIJA

Knygos leidybą finansuoja Lietuvos kultūros taryba ir
Lietuvos Respublikos kultūros ministerija.

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Virgis Šidlauskas, 2018

© Iliustracijos, Raimonda Nabažienė, 2018

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

ISBN 978-609-441-548-7

VIRGIS ŠIDLAUSKAS

SLAPTOJI

„KORNELIAUS
VAN DREBELIO“
MISIJA

Iliustravo Raimonda Nabažienė

Vilnius
2018

Antis

Tankiai meldų prižėlusioje kūdroje, tarp vandens lelijų ir susivijusių žolių, tingiai plūduriavo antis. Ne kokia išsičiustijusi smailiauodegė, šaukštasnapė, amerikinė cyplė ar gracingoji dryžagalvė kryklė. Ne. Tai buvo paprasčiausia antis. Iš pažiūros pilka ir nuobodi. Gal būtent dėl to nė vienam kūdros gyventojui ji nepasirodė įtartina.

Tik tyli buvo neapsakomai. Kad ir kiek ją kalbino ryškiomis eilutėmis pasidabinę jaunikiai, meiliai mirksėjo iš svetur atklydę ponaičiai ir kavalieriai, – ji nepratarė nė žodžio, lyg netyčia vandens į snapą būtų prisisėmusi. Nesidomėjo ir aplinkui verdančiu gyvenimu – praėjusią savaitę vykusiomis ištaigingomis gulbių tuoktuvėmis, giliojo žuvų nardymo olimpiada ir čiuožikų pasirodymu; nesidairė į vaikus, mėtančius paukščiams duoną į vandenį, nei į žvejus ir netgi į retsykiaus čia užklystančius medžiotojus. Niekuo ji nesidomėjo. Buvo nebyli ir abejinga ją supančiam pasauliui.

Jums, žinoma, kils klausimas: kodėl?

Ogi todėl, kad toji antis buvo netikra.

Kaip antis gali būti netikra, sakysit? Tai gal tada ji medinė?

Nagi tikrai, medinė. Tačiau kur kas svarbiau – kodėl ji ten plūduriavo. Juk netikros antys šiaip sau kūdrose neplaukioja. Net jei jos ir medinės.

Taigi, jei geriau į ją išžiūrėtume, kaipmat pastebėtume kelis keistus dalykus. Pirmiausia – jos akys neapsakomai didelės. Tarytum žiūronai. Antra, jos ne-nublokšdavo į krantą net gerai išišėlusios bangos – lyg būtų buvusi prie ko nors pritvirtinta. Ir galiausiai trečia – jai kvaksint girdėdavosi keistas užimas bei traškesys.

Sakysit, ir kas gi čia tokio? Gal tai tolima anties giminaitė žiūronakė kryklė? Jei vienos antys turi snapą lyg šaukštą, kodėl kitos negali turėti akių, primenančių žiūronus? Taigi.

Tačiau, jei su akvalangu panėrę išžiūrėtumėt atidžiau, po truputėlį imtų aiškėti stubbinančios detalės.

Vanduo saugo paslaptis. Labai kantriai saugo.

Taigi žvilgtelėkime po vandeniu. Vienas, du, trys... Paneriamo giliau ir ką mes matome?

Ogi po antimi plūduriuoja kažin koks maurais apšepęs padaras. Argi ne keista? Juk dauguma ančių

po vandeniui droviai slepia tik plėvėtas kojas, o čia – negirdėtas dalykas – vietoje jų tūno kažin koks nematytas gyvis. Iš pirmo žvilgsnio panašus į žuvis, bet gali būti ir į kamuoliuką susisukęs krokodilas! Brrr... Bet iš kur krokodilas kūdroje? Negali būti! Greičiau jau sutrešęs rąstas.

Ir visgi – kas tai? Prisigretinę arčiau matom vandens žolėmis, dumbliu ir varlių kurkulais apsinešusį pailgą vamzdį. Su galva ir kūnu, ir net su dailia uodega. Tai gal visgi žuvis?

Ne! Matau, vis tiek neatspėsit, todėl truputį padėsiu: tai metalinis, didelę didelę piliulę primenantis daiktas, galintis plaukioti ir nepaskęsti.

Ir tai dar ne viskas!

Jis gali lyg papūtęs peleką ešeris nardyti po gelmes. Dabar jau žinot, kas tai? Taip, tikrų tikriausias povandeninis laivas! Visai kaip iš knygos paveikslėlio.

Bet ką gi jis čia veikia? – tuoj paklauskite. Ir nesistebiu. Nes man ir pačiam knieti sužinoti, kam jis priklauso.

Tai ko gi mes laukiam? Priplaukim arčiau ir smalsiai pažvelkim pro iliuminatorių – gal pamatysim, kas ten šeiminkauja.

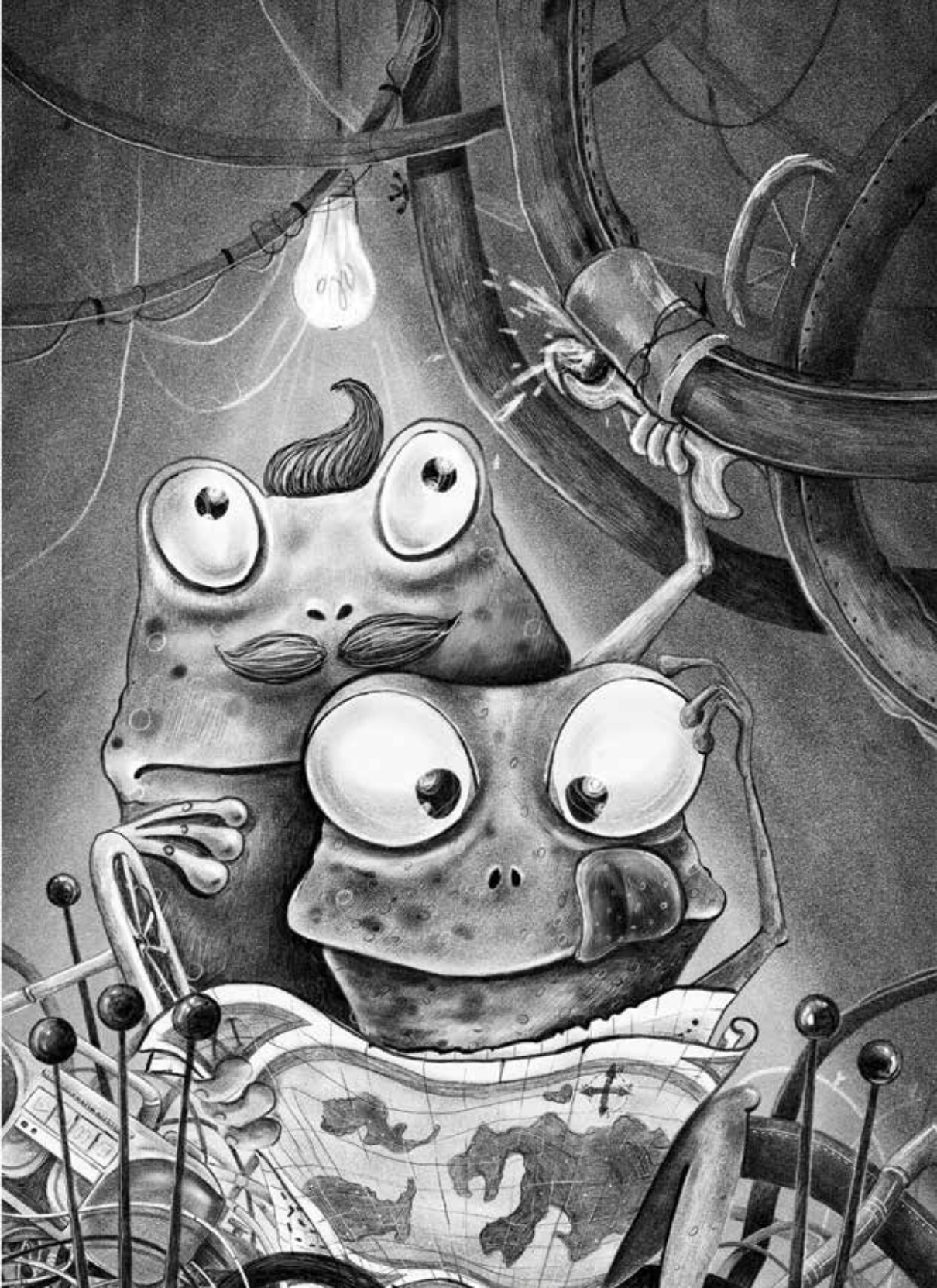
Paslaptingi šeimininkai

Tame laive, pavadintame povandeninių laivų išradėjo Kornelijaus van Drebelio vardu, šeimininkavo glitūs, nuo seno visų nemėgstami rupūžiai. Tokie padarai, primenantys varles, tik gerokai bjauresnio būdo.

Sklandė gandai, kad palietęs jų odą gali nukrupti ir tapti tokiu pat kaip jie karpuotu ir spuoguotu padaru, o kai kuriems nelaimėliams ant letenų, sparnų ar pelekų net iššoka pūslės. Ką jau kalbėti apie rupūžių spjaudalus, kuriais mažus vaikus gąsdina kas tik netingi, o kartais – kur ritasi šis pasaulis? – net ir tie, kurie tingi.

Bet ką jie ten veikė? – paklauskite jų. Ogi slėpėsi, tykojo ir brandino klastingą pasaulio užkariavimo planą. Sakot, banalu? Ir man taip pasirodė. Bet rupūžiai manė kitaip.

– Pasaulis toks jau daiktas, kad nori nenori jį reikia užkariauti, antraip naktimis ramiai bluosto nesudėsi, – sakydavo įsikarščiaęs Bufoleonas Bicas – smulkiausias rupūžius, bet neabejotinai didžiausias išsišokėlis iš visų povandeninio laivo gyventojų.

– O kam? – naiviai klausdavo vaikiško proto darbštuolis Bufonacijus, kruopščiai valydamas dulkes nuo slėgio matuoklių. – Kas iš to?

– Kaip kas? – dar smarkiau karščiuodavosi Bufoleonas. – Jei visi to nori, vadinasi, yra dėl ko – ir asilui aišku.

– O aš labiau mėgstu anyžinius saldinius, – burbteledavo Bufonacijus.

– Fee, – galiausiai įsiterpdavo trečiasis komandos narys – vyriausias ir labiausiai patyręs rupūžius Žiuljenas Van Der Bufas. – Tik ne anyžiai... Brrr, – nusipurtydavo jis. – Pamenu vieną žiemą priešų apsupty, kai valgyti teko vien anyžines ožiažoles – nieko šlykštesnio burnoj nesu turėjęs... – paskendęs prisiminimuose Žiuljenas nutildavo. Teisybės dėlei reikėtų paminėti, kad tai tebuvo jo daugkart sapnuotas sapnas – juk jie niekur iš čia nebuvo nė kojos iškėlę.

– Vadinasi, nėra ką svarstyti, – patenkintas kulnais sumušdavo Bufoleonas. – Misija aiški. Tik klausimas – kaip tai padaryti?

To, deja, nežinojo nė vienas. Ką jau ten – net nenutuokė, nuo ko reikėtų pradėti. Todėl ir tūnojo rupūžiai Žiuljeno senelio priešistoriniais laikais sumeistrautame

povandeniniame laive, ilgai ir nuobodžiai laukdami palankios progos pagaliau įvykdyti savo sumanymą.

Ir štai vieną dieną...

Kad tik nesumeluočiau... Buvo, regis, antradienis. O gal trečiadienis. Kūdroje plūduriuojanti medinė anttis kvaksėjo lyg antis, tačiau ūmai iš jos snape įtaisyto garsiakalbio pasigirdo kraupus baubimas! Paskui ausį rėžiantis cypimas. Lyg kas ilgu aštriu nagu brėžtų stiklą.

– Sugedo! Mikrofonas sugedo! Netekom priedangos! – puolė į paniką Bicas. – Kas dabar bus? Mums galas... – lyg galvą pametęs lakstė po laivą. – Minutėlė... Privalom susiimti! Vienas du trys – gedimą tuoj pat pataisyti! – sukomandavo vieninteliam laive tikram inžinieriui Žiuljenui.

– Nežinau, – pralemeno šis baugščiai. – Tektų lįsti laukan. Galime išsiduoti...

– O tu nemanai, kad cypianti antis taip pat gali mus išduoti? – piktai spygtelėjo Bicas. – Gal turi pažįstamų ančių, kurios moka cypti? Jei iki šiol nepastebėjai – antys kvaksi! Ir kol niekam tai nekrito į ausis – turim tučtuojau ją sutaisyti! Eičiau pats, bet kad nieko apie tai neišmanau... – prisipažino.

– Hmm... Ten gali būti pavojinga – niekas tiksliai nežino, kokie koviniai priešojėjimai, – kratėsi atsakomybės Žiuljenas. – O jei tik išlindusį laukan mane pakirs kulka? Kas tada laive taisys varvantį čiaupą ar apmaurėjusius sraigtus?

– Baily! – niekinamai iškošė Bicas. – O iš šito, – dėbtelėjo į Bufonacijų, – išvis jokios naudos. Sakyk tada, ką reikia daryti, pats kilsiu paviršiu ir viską sutaisysiu.

Žiuljenas neprieštaravo. Bicas pro specialų šliuzą išplaukė į atvirus vandenis. Iš pradžių buvo nejauku – aplink malėsi būriai žuvų, mailių ir vabalų. Seniai vandens nematęs kūnas nemaloniai dilgsėjo nuo vėsumos. Tačiau žuvų bijoti nereikėjo – vis tiek jos anties paslapties negalėjo niekam išduoti, nes nemokėjo kalbėti, tik žiopčioti.

Iškišęs bjaurią karpuotą galvą iš vandens Bicas išbaimės net susitraukė – tiek laiko pralindėjęs ankštame povandeniniame laive atrato nuo atviros erdvės. Kurį laiką sustingęs stebėjo, kas dedasi aplinkui. Tik akys vartėsi lyg du dideli kamuoliai. Kiek apsipratęs rupūžius pagaliau įsidrąsino, išlindo iš vandens ir užsikorė ančiai ant kaklo. Snape paslėptas mikrofonas

kibirškčiavo. „Trumpasis jungimas“, – pamanė Bicas prisiminęs Žiuljeno pamokymus ir iš užančio išsitraukė atsuktuvą.

Melsvos elektros gyvatėlės baugino, bet mikrofoną trūks plyš reikėjo pataisyti. Bicas susikaupęs palinko į priekį apžiūrėti gedimo. Staiga milžiniška jėga jį atplėšė nuo anties ir bloškė į vandenį už gerų dvidešimties sieksnių.

Paskutinė dvikova

Sakysit, nesiseka Išverstakiui su sostais? Ką padarysi. Vieni sėdi ne savo rogėse, kiti ne savo sostuose.

Taigi. Kas suspėjo, tas pabėgo. Sargybinių neliko nė padujų, jų vadas šaukštu yrėsi į kitą kūdros krantą. Padlaižiai nemačiomis nusimuilino. Aikštėje liko tik „Kornelijaus van Drebelio“ komanda, Išverstakis, Burnaveidis ir nedidelis būrelis kūdros gyventojų.

Gaila tik, kad laumžirgis subyrėjo į šipulius. Iš po skeveldrų išlindęs Išverstakis jau ketino sprukti, tačiau susidūrė su triumfuojančiu Bicu.

– Ketinai sprukti, apsišaukėli? – paklausė tas išsivieęs.

Išverstakis pamėgino sučiupti skeptrą, kurį iš bėdos buvo galima panaudoti kaip ginklą, tačiau Bicas skaudžiai primynė koja leteną ir paniekinamai nusikvatojo.

– Ką dabar pasakysi, varlių šlaunele? Kur tavo pasipūtimas? Išgaravo? – pačiupęs skeptrą kaukštelėjo varliui per pakaušį ir pergalingai iškėlė į dangų. – Kas dabar

nugalėtojas, prakeiktas apsišaukėli? Pirmu įsakymu – kaip vienvaldis kūdros valdovas – liepsiu nukirsti tau galvą. Oi, ne! Atiduosiu išbadėjusioms ondatroms – jos baisiai mėgsta saldžias varlių šlauneles! Antru įsakymu liepsiu visiems įkrėsti po dvidešimt rykščių už tai, kad leidosi valdomi apsišaukėlio. O trečiu – ketvirčiuosiu nenaudėlių maištininką Redžinaldą Mausmejerį! Viskas. Kol kas tiek.

Išgirdęs Bico žodžius peliukas nustėro.

– Žiuljenai, čiupk tą niekšą! Jis negali likti nenubaustas! – klykė Bicas, matuodamasis karališkąsias regalijas. – Pagaliau gavau, ko norėjau. Misija įvykdyta, – vogravo jis, net putos dribo. – Na, bent jau dalis jos. O juk prieš akis dar visas pasaulis! – kliedėjo rūpūžius, o širdis salo nuo pergalės skonio. – Na, ko gi tu lauki?

– Aš negaliu, – Žiuljenas nudelbė akis.

– Na ir kodėl gi? – suirzo Bicas.

– Nes jis mūsų bendražygis ir draugas. Štai kodėl.

– Puiku. Tada įkrėsiu tau trisdešimt rykščių. Kad suprastum, kaip kalbėti su valdovu.

– O aš maniau, kad mes draugai... – tarė Žiuljenas nusivylęs.

– Krabas irgi manė, kol iš jo padarė krabų salotas, – atšiauriai kirto Bufoleonas. – Ten, kur valdžia, – nėra jokių draugysčių.

– Matau, jūs nė per plauką nepasikeitėte! – sušuko Redžina bjaurėdamasi. – Koks buvote savimyla chamas, toks ir likote. Kaip galite taip elgtis su savo draugais, kurie jums tiek daug padėjo?

– Dar neaišku, kas kam padėjo, – atsiliepė pasipūtėlis Bicas. – O tau, brangi panelyte pelyte, už tokias kalbas irgi skiriu trisdešimt rykščių. Tuoju pat. Kad daugiau neatsikalbinėtum. Griebkit juos, varlės! Jei darysit, ką liepsiu, apipilsiu auksu.

Nuskurėlės troško pagyventi prabangiai kaip Padlaižių Gildija ir būtų padariusios dar ir baisesnių dalykų. Liaudis urzgiančiu pilvu tampa pavojinga. Taigi griebė varlės besispardančius mūsų bičiulius ir nutempė prie naujojo karaliaus sosto.

– Bausmę vykdyti nedelsiant! – riktelėjo jis ir su-nėręs pirštus patenkintas atsisėdo į apdužusį valdovo puodelį.

Bet kaipgi taip?

Jau išsigandote? Nejau užversite knygą neperskaite, kas nutiko toliau?

Ar gali būti, kad vos išsivadavusi iš varlių nagų „Kornelijaus van Drebelio“ įgula nukentės nuo pakvaišusio dėl valdžios savo vado? Nejau mielajam mokslininkui viskas baigsis taip liūdnai?

Jei tik būtų žinojęs... kažin ar būtų gelbėjęs bendražygius.

Burnaveidis pagaliau išsiropštė iš statinės ir išdidžiai priėjęs prie sosto nusilenkė naujam karaliui.

– Man nesvarbu, kas priešais sėdi. Svarbiausia, kad neatšauktumėt sporto žaidynių ir pramoginių renginių, kur galėčiau kapoti galvas maištininkams ir taip prisidurti prie atlyginimo. Aš jūsų paslaugoms!

– Puiku, – linktelėjo Bicas. – Vykdyk, ką liepiau, ir gausi tiek kalėdinių girliandų, kiek tik įstengsi panešti.

– Klausau ir vykdu, – lankstėsi varlius trilinkas, svajodamas, kaip išpuoš savo namus ir taps geidžiausiaiu kūdros jaunikiu.

Tada čiupo už pakarpos Išverstakį ir nutempė į požemius.

– Pasirūpinsiu, kad belangėje uždarytos ondatros savaitę negautų būti, paskui įmesiu joms Išverstakį, – sukikeno Burnaveidis.

O tada atsisuko į vargšą peliuką nusmukusiu gobtuvu.

– Keturi tvirčiausi varliai suims peliuką už kojų ir temps į skirtingas puses, kol plyš pusiau...

– Na, ne pusiau, o į keturias dalis, – pataisė jį patenkintas Bicas. – Beje, taip jam ir reikia! Nuo šiol visų maištininkų laukia toks likimas.

– Kaip barbariška! – cyptelėjo Redžina. – Kaip galite taip elgtis? Tai antivarliška, antirupūžiška ir antigyvūniška. Jums dar atsirūgs!

– Taip taip, žinoma, – abejingai numojo Bicas. – Nepamirškite, kad ir jūsų laukia bausmė. Pridėkite jai dar dešimt kirčių.

Pelytę ir Žiuljeną sučiuopę surišo, o Redžinaldą keturi tvirti varliai supančiojo virvėmis ir pasiruošė traukti į visas keturias puses.

Visi nuščiuovo ir sulaikė kvapą.

– Neskubėk, niekše! – staiga pasigirdo skardus balsas.

Jis aidėjo visur, lyg pro didžiulį ruporą kas kalbėtų tiesiai iš dangaus. Bicas krūptelėjo ir palindo po sostu prajuokindamas pavaldinius.

Priešais juos, pačiame bokšto viršuje, stovėjo Bufonacijus, o šalia jo pašiauštas plunksnas kedenosi mažasis gandriukas.

– Žiūrėkit, žiūrėkit, kas kalba! – suriko Bicas gaižiai. – Man sekasi labiau nei maniau. Vienu smūgiu atsiskaitysiu su visais, kurie drįso stoti skersai kelio.

Ei! Visai pamiršome juos!

– Štai ir jūsų gelbėtojas, – tarė Bicas apsimesdamas, kad po sostu palindo ieškodamas žiedo su gryniausio stiklo akimi. – Storas, kvailas pūzras. Reta tokių nevykėlių, slunkių ir išdavikų. Dabar patys matot, kad niekas jums nebepadės. Galite ramiai atsisveikinti su šiuo pasauliu. Sargyba – sučiupkite jį ir įmeskite į dėlių pilną duobę! Jos pasigardžiuodamos iščiulps šio kvailo gvėros kraują!

Sargyba suskato veržtis į bokštą, tačiau durys buvo tvirtai užsklęstos. Tada varliai ėmė ropštis vieni kitiems ant galvų, kad tik įtiktų naujam valdovui, už tai tikėdamiesi pasakiškų turtų, tačiau sekėsi nekaip.

Galiausiai užkope iki pat viršaus varliai jau ruošėsi čiupti Bufonacijų už kulšies, bet ūmai šis šoko gandriukui ant nugaros ir nėrė nuo bokšto žemyn. Visi varliai išgriuvo ir gavo dovanų po mėlynę.

Krisdami išvertė iš kojų budelius, laukiančius įsakymo pradėti egzekuciją, ir patį Burnaveidį, o Bufonacijas atsidūrė priešais Bico sostą.

– Ką gi, susitikome, – pasakė Bufonacijas. – Kvailas nevėkšla, gvėra ir niekšingas apsimetėlis. Kuris kurį įveiksim? – sududeno jis tvirtu balsu.

– Užteks! – Bicas baisiai įsiuto. – Ir taip aišku, kas laimės. Sargyyyyyba!!! – suriko jis ir aplink Bufonacijų su mažuoju gandriuku stojo visa armija sargybinių. – Nesitikėjai, ištižėli, ką? Tau sugalvosiu pačią žiauriausią bausmę...

– Kažin kažin... Blogiausia, Bicai, nesimokyti iš savo paties klaidų, – pasakė Bufonacijas linksmi ir mostelėjo ranka sosto pusėn. – Pirmyn, bičiuliai!!!

Ir kas tada atsitiko!

Nepatikėsit!!!

Pro namų stogus, pro meldus ir susipynusias švendrų smailes pasirodė būriai gandrų. Jie lyg lėktuvai sklاندė

ir nardė žemyn, o už galvų susiėmę varliai išsilakstė į visus pašalius, tik ne visi suspėjo...

Bicas suprato pralaimėjęs. Jis gailiai atsiduso, tarsi apgailestaudamas už visas padarytas nuodėmes, jau žiojosi atsiprašyti, bet... akimirksniu nugarmėjo į mažojo gandriuko pilvą. Niekas daugiau jo akyse neregėjo.

Permainos

Klausiate, kas dėjosi toliau?

Na ir smalsuoliai!

O toliau viskas klojosi puikiai. Kūdros gyventojai, nekerštingi padarėliai, leido smailiasnukėms pasilikti kūdros apylinkėse. Šios įsikūrė puikioje viksvų ir žolių prižėlusioje lomelėje. Tik buvo griežtai nuspręsta atsikratyti šiukšlių. Kai neliko garbėtroškų valdovų, visi galėjo gyventi laisvai ir taikiai, nevergaudami, neprižiūrimi ir neujami sargybinių, neišnaudojami Padlaižių.

Šis gražus pavyzdys užkrėtė ir kitas kūdras, kur jau buvo pradėję rasti didybės manija sergantys diktatoriai.

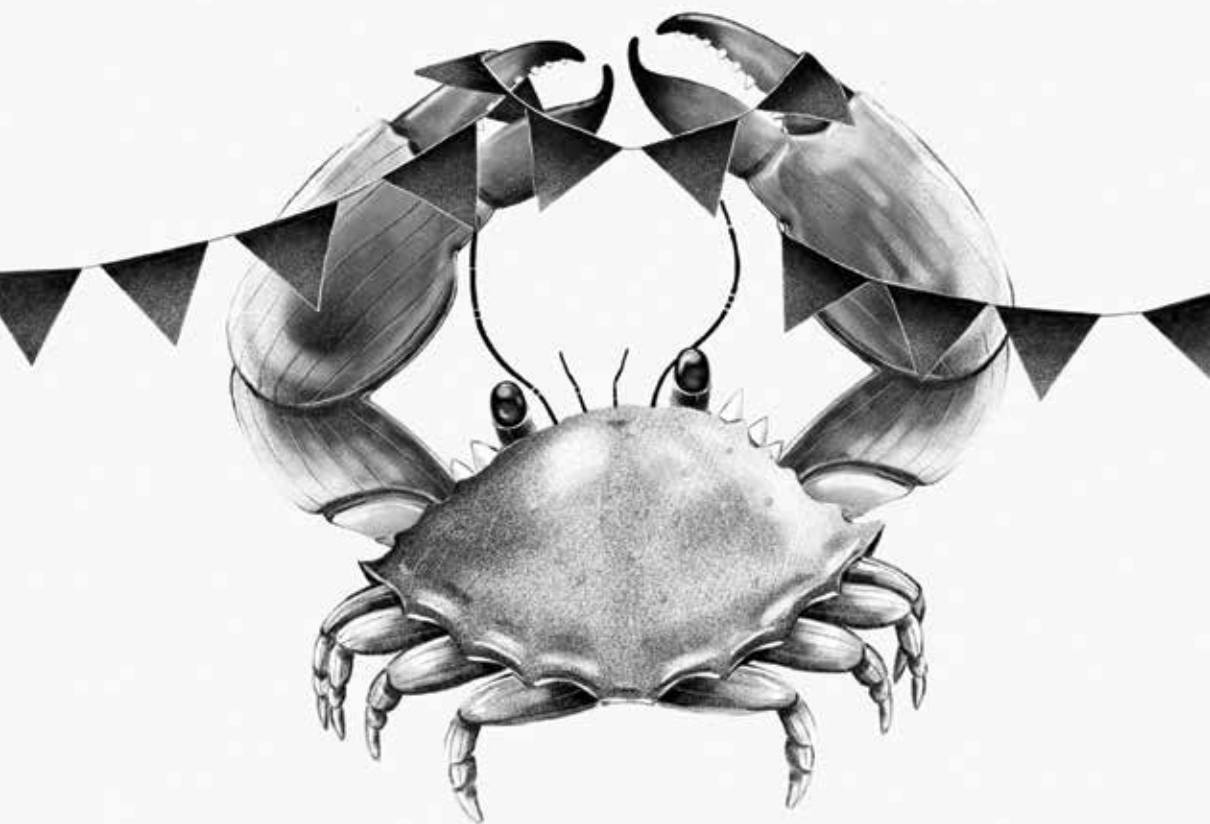
Pamažu įsivyravo taika ir ramybė. Net ondatros ėmė pagarbiau žiūrėti į smailiasnukes ir verčiau krimto žolę.

O svarbiausia! Vieną naktį kūdros gyventojai surinko visas pamiškėje ir kūdroje paliktas šiukšles ir nunešė į šalimais gyvenančių žmonių kiemus. Oi kiek

buvo darbo! Net smulkiausi padarėliai padėjo kuo galėjo – suplukę ritino guolius, raguolius ir sudžiūvusius meduolius. Kiti tempė varžtus, surūdijusias veržles, vielas, skardas ir senas baterijas, sulūžusius žaislus, nusidėvėjusius virtuvės rakandus, kandžių sukapotus drabužius ir batus.

Tai nustebo rytą atsibudę žmonės! Tik galvas kraipė. Ir svarstė, kas jiems iškrėtė tokį piktą pokštą.

O juk sakoma – lazda turi du galus. Vienu galu sušer-
si pats – kitu gausi atgal.

Kas žino, gal dar ir dabar jie spėlioja, kas tai padarė. Na ir tegul.

O kaipgi „Kornelijaus van Drebelio“ komanda – paklausite.

Ir žinote ką – tikrai nemeluosiu – visi laikosi puikiai.

Žiuljenas grįžo pas sutuoktinę Varnaitę ir šiuo metu rašo memuarus. Redžinaldas su Redžina, atšokę šaunias vestuves, įsteigė antrinio žaliavų perdirbimo įmonę ir sukūrė neregėtai modernius elektroninius nuotekų valymo įrenginius. Mausmejeris stengėsi išpirkti kalnę už negerus darbus. Tačiau visi jau seniai buvo jam atleidę ir viską pamiršę.

O Bufonacijus toliau blizgino „Kornelijų van Drebelį“, mat jam tai teikė didžiausią malonumą. Tik dabar amfibija buvo pastatyta garbingiausioje kūdros vietoje – ant seno samanoto akmens, ir švietė nelyginant švyturys naktį ir dieną. Net žvejai stebėdavosi, iš kur čia atsirado auksaspalvis krabas, tačiau nediršo prie jo nė pirštu prisiliesti.

Taigi visi gyveno sotūs ir laimingi. Ir tam nereikėjo jokio karo. Kartais pakanka įveikti save ir visas pasaulis pasikeičia!

Apie knygą

Kai kurias knygas pavyksta susapnuoti. Iki kai kurių privalai užaugti pats. Ir būna tokių, kuriomis norisi atkreipti dėmesį į labai rimtus dalykus.

Pasaulis sudėtas keistai. Jame kartu gyvena ir medžiotojai, ir medžiojamieji. Ir plėšrūnai, ir aukos. Tokia negailestinga jo tvarka.

Bet dar keisčiau sudėtas žmogus. Prieštaringesnį tvarinį už jį vargu ar rasi. Viena ranka jis gali nešti taiką, kita – karo baisumus. Viena – puoselėti gamtą, kita – siaubingai nuodyti aplinką. Ir vietoje to, kad susitvarkytų aukštyn kojomis apverstą savo vidų, žmogus dažniausiai dėmesį nukreipia išorėn. Neretai visa tai lydi dar didesnė sumaištis – kaltų ieškojimas, baimė ir neapykanta.

Šioje knygoje trys rupūžiai, savo elgesiu ir ydomis labai primenantys žmones, imasi pasaulio užkariavimo plano, patys gerai nežinodami kodėl. Jiems pasidaro ankšta gimtojoje kūdroje. Bet gal kalčiausias čia godulys? O gal patirtas vargas ar didelis valdžios troškimas? Ne veltui sakoma, jog valdžia svaigina.

Tačiau kas, jei paaiškės, jog pats esi didžiausias savo priešas, tik šią atsakomybę be galo trokšti užkrauti ant pečių kitiems? Štai kodėl Žiuljeno senelis į anūko žodžius, jog šis niekada nėra sutikęs nė vieno priešo, atsako: „Tu dar mažas. Kai užaugsi – turėsi tiek priešų, kad nors vežimu vežk. Ir tikrų, ir paties išgalvotų, kad nebūtų nuobodu gyventi...“

Ir vis dėlto. Kuris pasaulis gražesnis – kupinas draugų ar priešų? Ir kuriame rinktumėtės gyventi jūs?

Apie autorių

Kurti pradėjau mokykloje. Savo pirmas knygas pasigaminau pats. Vaikiškai, negrabiai. Nelabai išmanydamas gramatiką ir nemokėdamas piešti, bet turėdamas didžiulį norą pasakoti visokiausias nebūtas ir dar niekur negirdėtas istorijas. Tada klaidos nebuvo svarbu. Tikriau sakant, nekišo kojos. Viskas vyko dėl vieno – tai teikė didelį malonumą.

2000-aisiais, dar esant mokiniu, pasirodė pirmoji knyga – fantastinių apsakymų rinktinė „Kurganas“. Taip pat respublikiniame Juozo Miltinio dramų konkurse psichologinis farsas „Česnakų šventė“ buvo apdovanotas garbės raštu už sudėtingo žanro vystymą.

Baigęs mokyklą ilgam atsiribojau nuo literatūros. Sunku pasakyti kodėl. Gal tai buvo maištas nukreiptas prieš patį save. Bet teisingai sakoma – nuo savęs nepabėgsi. Nepabėgau ir aš. Todėl daugiau kaip po dešimties metų pertraukos vėl grįžau prie to, kas jaudino nuo pat vaikystės – rašymo.

Mano kūryba ir straipsniai spausdinti žurnaluose ir laikraščiuose „Literatūra ir menas“, „Šiaurės Atėnai“, „Nemunas“, „Ego“, publikuoti internetiniame dienraštyje bernardinai.lt, portale sos03.lt, knygoje „Sunkūs metai 2013“ ir „Sunkūs metai 2014“.

Debiutinė knyga „Ulfas ir stebuklinga barzda“ pateko tarp penkių geriausių 2017-ųjų metų knygų vaikams, jos išleisti jau trys tiražai. Nuo tada personažų ir istorijų galerija vis labiau plečiasi ir auga. Ir kas žino, kokie nuotykių dar laukia ateityje.

Virgis Šidlauskas

Turinys

Antis	5
Paslaptingi šeiminkai	8
Svečias iš dangaus	14
Skubus pasitarimas	19
Daugiau elektronikos. Kuo daugiau elektronikos	25
Įtikinama maskuotė	30
Naujoji „Kornelijaus van Drebelio“ išvaizda	37
Ak, štai kur tu prapuolei, rubuili!	44
Šiuos gedimus galima pataisyti!	52
Svarbus sandėris	59
Skubios tuoktuvės	63
Žvalgyba	69
Įkaitai	75
„Kornelijus van Drebelis“ skuba į pagalbą	80
Smailiasnukių varžybos	89

Mūšis dėl kūdros	96
Vėžiai su krabų salotomis	105
Šiukštu nepakliūti į puodą	109
Nelauktas išsigelbėjimas	115
Pabėgti taip, kad niekas nesuuostų	120
Atokvėpis užtvankoje	128
Vandeninės žiurkės traukiasi	
iš kūdros	134
Mažasis gandriukas	141
Maištas laive	148
Planas B	154
Nevykusi kūdros vadavimo operacija	157
Seniai girdėtas pažįstamas	165
Kaip ištrūkti iš belangės?	174
Gelbėjimo planas	179
Paskutinė dvikova	184
Permainos	193

Rašytoją Virgį Šidlauską Lietuvos skaitytojai jau pamėgo už nuotaikingas istorijas „Ulfas ir stebuklinga barzda“ bei „Ugnikalniukas ieško draugų“. Dabar jų laukia naujas nuotykis kartu su trimis rupūžiais ir peliuku nuostabiame povandeniniame laive pavadinimu „Kornelijus van Drebelis“. Rupūžiai ramiai gyventi visai nenori – jie svajoja užkariauti pasaulį. Kaip jiems seksis ši užmačia?

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Vitalija Vanagaitė
Maketavo Lina Lukšaitė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Sveiki,

pasaulio užkariautojų niekada netrūko. Didelę jų dalis nuo pat mažų dienų svajojo užvaldyti kitų širdis, sielas ir protus, pelnyti simpatijas ir pagarbą. O kai kurie net įžūliai tvirtino, kad „pasaulis toks jau daiktas, nori nenori turi jį užkariauti – antraip negalėsi paskui ramiai naktį bluosto sudėti.“

Užtai ne kiekvienam užtenka drąsos tiesiog gyventi pasaulyje nieko iš jo nereikalaujant. Kas stipresnis – noras griauti ar kurti? Noras valdyti ar meilė ir rūpestis? Tą ir mėgins išsiaiškinti paslaptinga trijų rupūžių ir peliuko Redžinaldo Mausmejerio komanda. Ar pavyks slaptoji „Kornelijaus van Drebelio“ misija?

Linkėjimai –
Virgis

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-548-7

9 786094 415487